

Щомъ издума това, той зе Милка за ржка, введе го въ къщи и са спряха и двамата предъ дървената малка иконичка.

— Колѣнчи, мило мое чедо! изрѣче той, като приколѣнчи самси; да благодаримъ на Бога, да благодаримъ на Исуса Христа, кой неоставя и приглѣдва бѣднитѣ.

Милку зачуденъ глѣдаше баща си и незнаеше какво иска баща му съ това да кажи.

Слѣдъ малко Милкувъ баща извади една кърпа отъ поясътъ си, въ коя бѣше завилъ пари.

— Тѣзи пари сж твои, чадо, издума той, като ги подаде на Милка. Помнишь ли онзи човѣкъ, който та милваше въ училището и ти каза, че ако са учишь, ако слушашъ добръ, той ще ти дава всичко. Тойзи човѣкъ ти проважда тѣзи пари.

— Какъвъ добръ човѣкъ! извика Милку отъ радостъ. Тате, пригуди той послѣ, съсъ тѣзи пари нѣма купуваме нищо, само дѣто ми трѣбватъ книги.

— То, драгий ми сыно, има и за книги има и за друго. Този добрый човѣкъ пакъ ще ти проводи, иска само да са учишь добръ.....

При тѣзи бащини си думи, Милку поглѣдна на баща си заплака и продума:

— Тате, кажете ми какво трѣба да правя, и азъ щж ви слушамъ, азъ щж глѣдамъ да не наскърбя никакъ тойзи човѣкъ, койго ми проважда пари; азъ глѣдамъ да не сбърквамъ въ нѣщо; азъ са мжчж да запомня всичко, което ми поржчва и казва учительтъ. Кажи ми, тате, може нейдѣ си азъ да не правя това, което е добро?

— До сега, сыно, сичко добръ си вършилъ. Прави се тжй?.....

Сега Милку са виждаше да са пази по-много